

vilde gaa ind paa den Fordring, Ministeren var fremkommen med. Sagen er netop en ganske anden, thi Ministeren har ikke blot gjort Alt, hvad han skulde gjøre, men endog Mere, end der paalaa ham. Ministeren har haabt en Lov at holde sig til, og det skal siges og lattes gjentages, at medens han i ethvert enkelt Punkt har holdt sig til denne Lov, har det paa den anden Side netop været Mindretallets Opgave at bryde og tilfidsætte den. Det ærede Medlem siger nu, at man vel kan finde sig i at følge Loven, da der er kommet saadanne Oplysninger fra Ministeriets Side, at man maa anse det for fuldstændig rigtigt at følge den uden at gjøre nye Krav, som ikke ligge i den, men hvis det Mindretallet vilde, var det, og Ministeren havde troet at burde gaa ind derpaa, hvis med andre Ord Finantsudvalget, og Thinget med det, havde formindsket den Sum, som Loven har givet Ministeren at handle med, med 15—20,000 Rb., er det sikkert, at det hele Foretagende derved let kunde være strandet. Man vilde kunne sige: Det er efter denne Sum, Kommuneu har beregnet sit Bidrag, det er paa denne Sum, at Arbejderne ere slaaede fast, men ikke desto mindre vil Udvalget nu, fordi det ikke har Tro paa, at det vil gaa rigtig til med Theaterbygningen, paatage sig at opstille Bestemmelser, som ere i Strid med den Lov, hvorfra Ministeriet maatte gaa ud; saaledes vilde i Virkeligheden Situationen have været. Naar det derfor er lykkes at bringe denne Sag til det Punkt, hvorpaa den nu staar, er det ikke blot Noget, hvormed jeg selv er meget tilfreds; men jeg kan tillige sige, at ligesom jeg ikke fra min Side har ladet det mangle paa nogen Bestræbelse for at føre den Sag igjennem paa den sikreste, bedste og paalideligste Maade, saaledes skal jeg ogsaa bestræbe mig for herefter at gjøre det, og da navnlig saaledes, at der ikke bliver Spørgsmaal om at komme til Rigsdagen med nye Begjeringer, efter at Loven en Gang har fastsat Forholdet. Er dette imidlertid saa, maa jeg ogsaa være saa meget mere berettiget til at fordrø, at der ikke bliver gjort Forandringer i det, der er bestemt ved Lov. — Om Forslaget under Nr. 48 angaaende Skolepenge

ved Sorø Akademi og de tilsvarende Forslag for de lærde Skolers Vedkommende under Nr. 52 a, b og c er der ogsaa her talt meget udførlig. Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds mente, at der maasse var kommet nogen større Overensstemmelse tilstede mellem hans og min Opfattelse, og derpaa skal jeg gjerne gaa ind, men paa den anden Side laa der Noget i hans Uttringer, hvortil jeg ikke kan slutte mig; hvis jeg taug dertil, kunde det i alt Fald mistydes, som om jeg havde sluttet mig til Noget, hvortil jeg ganske vist ikke kan slutte mig. Det er sikkert, at jeg har udtalt, at det er min Afgt strax at sætte Spørgsmaalet om en Forandring i Skolepengene ved Sorø Akademi og de andre lærde Skoler i Bevægelse i den Retning, at man kan faae en saadan Forøgelse frem, som maa anses for forsvarlig. Dette har jeg bestemt udtalt, og det forekommer mig, at det ikke i og for sig vilde være nogen overdreven stor Fordring, om jeg ventede, at man ogsaa tog en saadan Uttring til Følge. Naar jeg skal være oprigtig, kan jeg ikke negte, at det er en høist besynderlig Frugt, som her er kommen frem ligeoverfor den Minister, som nu giver dette Tilfagn, ikke fordi jeg her tænker paa den personlige Side, men fordi jeg tænker paa Bestemmelsens hele Karakter; thi naar det i næste Finantsaar bliver Spørgsmaal om at skulle tage Bestemmelse om en saadan Forøgelse, vilde det dog være ganske besynderligt, om man vilde antage, at en saa bestemt Udtalelse fra en Minister — og det selv fra en falden Minister — ikke skulde have nogen Virkning. Selv en falden Ministers Udtalelse har dog saa megen Indflydelse paa hans Eftermand, at der skulde være høist mærkelige Forhold tilstede, om denne skulde have Lyft til netop at gjøre det Modsatte af, hvad hin vilde have; men selv om et saadant anomalt Forhold skulde være tilstede, vilde Ulykken dog ikke være saa stor, thi hvad vi her bestemme, gjælder kun for eet Finantsaar, og dersom det virkelig skulde ske, at der kom en Minister, som overfor Rigsdagen vilde gaa fra en saadan Udtalelse, hvorved Rigsdagen tidligere havde berøliget sig, vilde der i Virkeligheden ingen Fare være tilstede, da Bestemmelsen, som sagt, kun gjælder for et enkelt